

נשים בתנ"ך בראי החסידות – שיעור 13

תמר

ספר בראשית פרקים לז-לז

לז (לו) והמדינים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים:

לח (א) ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה: (ב) וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה: (ג) ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער: (ד) ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונן: (ה) ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה ויהי בכזיב בלדתה אתו: (ו) ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר: (ז) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימתהו ה': (ח) ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחיך: (ט) וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו: (י) וירע בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו: (יא) ויאמר יהודה לתמר פלתי שבי אלמנה בית אביך עד יגדל שלה בני פי אמר פן ימות גם הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה: (יב) וירבו הימים ותמת בת שוע אשת יהודה וינחם יהודה ויעל על גונו צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה: (יג) ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה תמנתה לגו צאנו: (יד) ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה פי גדל שלה והוא לא נתנה לו לאשה: (טו) ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה: (טז) ויט אליה אל הדרך ויאמר הבה נא אבוא אליך כי לא ידע פי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי: (יז) ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך: (יח) ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתילך ומטף אשר בגדך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו: (יט) ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה: (כ) וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה: (כא) וישאל את אנשי מקמה לאמר איך הקדשה הוא בעינים על הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה: (כב) וישב אל יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא היתה בזה קדשה: (כג) ויאמר יהודה תקח לה פן נהיה לבזו הנה שלחתי הגדי הנה ואתה לא מצאתה: (כד) ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך וגם הנה הרה לזוננים ויאמר יהודה הוציאה ותשרף: (כה) הוא מוצאת והיא שלחה אל חמייה לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הרה ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטף האלה: (כו) ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על פן לא נתתה לשלה בני ולא יסף עוד לדעתה: (כז) ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה: (כח) ויהי בלדתה ויתן יד ותקח המלדת ותקשר על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה: (כט) ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ: (ל) ואחר יצא אחיו אשר על ידו השני ויקרא שמו זרח:

לט (א) ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורדהו שמה:

רש"י על פסוק יא: כי אמר וגו' - כלומר דוחה היה אותה בקש שלא היה בדעתו להשיאה לו:

רש"י על פסוק טו: כי כסתה פניה - ולא יכול לראותה ולהכירה. ומדרש רבותינו כי כסתה פניה כשהיתה בבית חמיה היתה צנועה לפיכך לא חשדה:

רש"י על פסוק יח: ותהר לו - גבורים כיוצא בו צדיקים כיוצא בו:

רש"י על פסוק כד: ותשרף - אמר אפרים מקשאה משום רבי מאיר בתו של שם היתה שהוא כהן לפיכך דנוה בשריפה:

רש"י על פסוק כה: והיא שלחה אל חמיה - לא רצתה להלבין פניו ולומר ממך אני מעוברת אלא לאיש אשר אלה לו אמרה אם יודה מעצמו יודה ואם לאו ישרפוני ואל אלבין פניו. מכאן אמרו נוח לו לאדם שיפילוהו לכבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים:

רש"י על פסוק כז: צדקה - בדבריה: ממני - היא מעוברת ורז"ל דרשו שיצאה בת קול ואמרה ממני ומאתי יצאו הדברים לפי שהיתה צנועה בבית חמיה גזרתי שיצאו ממנה מלכים ומשבט יהודה גזרתי להעמיד מלכים בישראל: ולא יסף עוד - יש אומרים לא הוסיף ויש אומרים לא פסק:

רש"י על פסוק כז: בעת לדתה - וברבקה הוא אומר וימלאו ימיה ללדת ולהלן למלאים וכאן לחסרים: והנה תאומים - מלא ולהלן תומים חסר לפי שהאחד רשע אבל אלו שניהם צדיקים:

